

Arrest

**nr. 56 665 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, dient op 17 juni 2010 een aanvraag tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie in, als moeder van H.A.

Op 11 oktober 2010 weigert de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 21 oktober 2010, die luidt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 17.06.2010 door H., N. M. M., geboren te(...), op (...) en van Egyptische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkele rekeninguittreksels voor van de ING Bank waarop enkel een rekeningnummer vermeld staat. Verder valt geen naam of geen verwijzing naar de referentiepersoon terug te vinden. Ook de naam van betrokkene valt nergens terug te vinden. Betrokkene heeft bijgevolg niet bewezen in het verleden financieel gesteund te zijn door de referentiepersoon.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *"Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel."*

Zij verwoordt dit middel als volgt:

"Verzoekster haar aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

Dat de motivering luidt: Reden van de beslissing:

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie*

- Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkele rekeninguittreksels voor van het ING Bank waarop enkel een rekeningnummer vermeld staat.*

Verder valt geen naam of verwijzing naar de referentiepersoon terug te vinden. Ook de naam van de betrokkene valt nergens terug te vinden. Betrokkene heeft bijgevolg niet bewezen in het verleden financieel gesteund te zijn door de referentiepersoon."

Dat verzoekster eerst en vooral het volgende wenst te benadrukken.

Verzoekster heeft 2 zonen die beiden in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben.

Zij koos dan ook om deze vestiging te doen bij 1 van haar zonen, namelijk bij H. A., die geboren is op 30.01.1981 te Alexandrië (Egypte), nationaliteit Belg.

Volgens de wet moet zij immers kiezen lastens wie zij de aanvraag doet. In de praktijk steunt natuurlijk ook de andere broer mee de moeder financieel.

Verzoekster heeft alle nodige documenten voorgelegd bij de gemeente ter staving van haar aanvraag desondanks nam de gemachtigde van de minister van migratie en asielbeleid een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoekers.

Verzoekster kan zich hier niet mee akkoord verklaren aangezien zij meent te voldoen volledig aan de voorwaarden.

Immers in Alexandrië had verzoekster werkelijk geen inkomsten. Zij werd financieel gesteund door haar zoon. Dit kan zij bewijzen aan de hand van het volgende:

- Dat er een bankkaart overhandigd was aan verzoekster(een bankkaart op naam van mevrouw K. R., de voormalige vriendin van de heer H. A.*

- Dat er na het beëindigen van de relatie ook een schrapping is gebeurd van een mandataris.*

- Dat verzoekster geregeld geld afhaalde met die bankkaart in Egypte.*

- Op het moment van de geldafhalingen bevond de heer H. zich in België.*

Bovendien verblijft verzoekster al ettelijke maanden in België.

Ze heeft aan geen enkele instantie financiële of materiële hulp gevraagd.

Dat haar zoon ook instaat voor haar onderhoud.

Uit deze gegevens blijkt afdoende en staat onbetwistbaar vast dat verzoekster haar zoon instaat voor zijn moeder en de nodige financiële middelen heeft om haar te ondersteunen.

Dat gelet op het voorgaande de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken niet redelijk te verantwoorden is.

Dat dvz vervolgens is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens en het dossier van Verzoekster dan ook niet correct heeft beoordeeld waardoor zij onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. verzoekster haar aanvraag draagt de beslissing niet en is niet redelijk te verantwoorden.

Dat verzoekster volledig gesteund en onderhouden wordt door haar zonen blijkt alleen al uit de praktijk. Zij heeft zich nooit aangeboden bij het OCMW.

Het geld is via de bankkaart vanuit Egypte van de rekening van betrokkene, onderhoudsplichtige, afgegaan.

Er werd niet betwist voor het afleveren van het visum, dat zij volledig afhankelijk was van haar zoon.

Sinds zij in België is heeft zij op niemand anders gerekend dan op hem en zij is ondertussen meer dan een half jaar in België.

Dat uit het voorgelegd bankafschrift duidelijk blijkt dat het geld in Egypte van de rekening gaat van de heer A.

Dat dit nadien wordt bevestigd door het feit dat moeder hier leeft op grond van het onderhoud dat haar verschaft werd door haar zoon.

Als er twijfel zou bestaan over het onderhoud van moeder door haar zoon; van wat zou zij dan geleefd hebben in de voorbije maanden????

De DVZ neemt een negatieve beslissing m.b.t. verzoekster aanvraag tot vestiging maar staft haar beweringen niet aan de hand van correcte gegevens.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot hun besluit gekomen zijn.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

In de repliekmemorie herhaalt de verzoekende partij haar argumentatie.

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zoals in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld, de voorgelegde rekeningsuittreksels van de ING Bank niet aantonen wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt. Zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing valt er geen naam of verwijzing naar een referentiepersoon terug te vinden, evenmin de naam van verzoekster.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoekster nochtans moest geweten hebben dat van haar verwacht wordt dat zij aantoont ten laste te zijn, daar het visum dat zij aanvroeg op 3 juni 2009 werd geweigerd bij beslissing van 15 september 2009, omdat zij in Egypte beroepsinkomsten genoot.

Het eerste middel mist iedere grond."

2.1.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanhaalt omdat zij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert.

Betreffende deze motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). In het kader van zijn annulatiebevoegdheid dient de Raad zich voor de beoordeling van de zaak te plaatsen op het ogenblik

van het nemen van de bestreden beslissing derwijze dat hij geen rekening kan houden met stukken die de verzoekende partij bijbrengt maar niet werden meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te krijgen als familielid van een burger van de Unie, namelijk haar zoon.

Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Uit de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat een vreemdeling die als moeder van een Belgische zoon een recht op verblijf van meer dan drie maanden wenst te verkrijgen ten eerste dient aan te tonen dat zij ten laste is van de persoon in functie van wie zij haar aanvraag indient en ten tweede zij zich bij haar zoon moet voegen of hem moet begeleiden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet voldeed aan de voornoemde eerste voorwaarde, met name niet aantoonde dat zij ten laste van haar Belgische zoon is.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij betreffende deze voorwaarde aan de verwerende partij overmaakte: drie uittreksels van een bankrekening ING waar telkens een zelfde nummer van de rekening op vermeld staat, maar geen naam, bevattende een negatief saldo van 705,55 euro, een negatief saldo van 559,65 euro en van 1036,74 euro en een uittreksel zonder saldo. Noch de naam van de verzoekende partij wordt hierop vermeld, noch een naam van een van haar zonen. De verzoekende partij brengt ook een attest van een OCMW bij waaruit blijkt dat zij geen uitkering heeft ontvangen. De bestreden beslissing stelt betreffende deze stukken dat hieruit niet kan besloten worden dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende. Meer specifiek motiveert de bestreden beslissing: *“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkele rekening-uittreksels voor van de ING Bank waarop enkel een rekeningnummer vermeld staat. Verder valt geen naam of geen verwijzing naar de referentiepersoon terug te vinden. Ook de naam van betrokkene valt nergens terug te vinden. Betrokkene heeft bijgevolg niet bewezen in het verleden financieel gesteund te zijn door de referentiepersoon.”* Dit motief is juist, vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt heeft zij niet de nodige documenten voorgelegd waaruit een tenlasteneming door haar zoon kan worden afgeleid. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij in Alexandrië geen inkomsten had, dat er een bankkaart op naam van K.R. aan haar was overhandigd die van de vroegere vriendin was van haar zoon doch inmiddels geschrapt is door het einde van de relatie van haar zoon met diens vriendin, dat zij in Egypte geregeld geld afhaalde met die bankkaart terwijl haar zoon zich in België bevond en hiervoor verwijst naar de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, kan de Raad enkel vaststellen dat, daargelaten de vraag of deze feitelijke bewezen zijn, deze alleszins niet kenbaar gemaakt zijn aan de verwerende partij die op basis van de aan haar kenbaar gemaakte gegevens in redelijkheid kon besluiten dat een tenlasteneming niet bewezen werd. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met gegevens die zij niet kende.

Evenmin kan een tenlasteneming afgeleid worden uit het gegeven dat ondanks haar lange verblijf in België verzoekster geen steun heeft gevraagd aan het OCMW. Ook een vermogende persoon dient geen hulp te vragen aan het OCMW. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat niet betwist werd dat de verzoekende

partij afhankelijk was van haar zoon voor het afleveren van haar visum. De Raad besluit dat de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet niet zijn geschonden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat deze niet correct werden beoordeeld of dat de beslissing onredelijk werd genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu gebeurd is.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan: “*schending van artikel 8 van het EVRM.*”

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332) .

De feitelijke situatie van het gezin dient het voorwerp uit te maken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Dat de beslissingen van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoekster immers wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor haar aanvraag.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst zij gescheiden wordt van haar kinderen die hier een recht op verblijf hebben en de Belgische nationaliteit hebben.

De beslissing, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoekster heeft.

In casu is de verwijdering van verzoekster uit het land waar haar gezinsleden wonen, niet te rijmen met de bescherming van haar gezinsleven en privéleven.

De beslissing t zoals door DVZ genomen is niet redelijk gelet op de gevolgen die de beslissing voor hōai en hun moeder zal teweegbrengen.”

In de repliekmemoirie herhaalt de verzoekende partij haar standpunt.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster daardoor niet aantoonbaar als zou artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden zijn geschonden.

Verzoekster maakt verwijst naar gezinsleven met meerderjarige kinderen, die vrijwillig hun land van herkomst hebben verlaten terwijl verzoekster een zelfstandig leven bleef leiden in het land van herkomst.

De vervulling van de wens van vreemdelingen om in de nabijheid van migrerende familieleden te verblijven wordt niet onvoorwaardelijk gewaarborgd door de ingeroepen bescherming van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in de artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een onevenredige inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de weigering van vestiging hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat verzoekster definitief van haar gezin wordt gescheiden.

Ook het tweede middel mist iedere grond.”

2.2.3.1 Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.2.3.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.2.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.2.3.2.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de

vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.2.3.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.2.3.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.2.3.5. De verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift dat ze wel degelijk voldoet aan de wettelijke voorwaarde, dat de afweging van de redenen niet op een grondige en ernstige wijze is geschied en dat indien zij naar haar land van herkomst dient terug te keren ze gescheiden zal worden van haar kinderen die hier een recht op verblijf hebben en de Belgische nationaliteit hebben. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet te rijmen valt met de bescherming van haar gezins- en privéleven.

2.2.3.5.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar zoon, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders

en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt door de verwerende partij niet betwist dat er nog banden zijn tussen de verzoekende partij en haar zoon om te stellen dat er een gezinsleven bestaat tussen de verzoekende partij en haar zoon. De scheiding tussen de verzoekende partij en haar zoon lijkt niet te hebben geleid tot het verdwijnen van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 22 januari 1996, Gül /Zwitserland, § 33).

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.2.3.5.2. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. In verzoekschrift voert zij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren. Ter gelegenheid van het indienen van haar aanvraag liet de verzoekende partij na concrete gegevens te verschaffen over haar situatie zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van de gegevens haar gekend en rekening houdend met de beperkte verblijfsduur van de verzoekende partij in België, de bestreden beslissing redelijkerwijze kon nemen en op voldoende wijze een belangenafweging heeft verricht. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij onvoldoende bewijzen bijbracht om een recht op verblijf bij haar zoon te verkrijgen.

De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt en een nieuwe aanvraag indient. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, 22 EHRR 228).

2.2.3.6. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere specifieke argumenten aan met betrekking tot haar privéleven.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN